

2019 YILI ARAPÇA DİL KAMPI İLE İLGİLİ ZARURİ BİR AÇIKLAMA

Amatör imkânlarla profesyonel iş yapmak hem zordur; hem de sıkıntılıdır. Zorluğu ve sıkıntıları bir yana, istikrarlı ve uzun soluklu olması da genellikle mümkün olamıyor...

Arapça Dil Kampının ilk denemesini 2012 yılında, Trabzon/Hayrat Hamzalı'da, kendi kursumuzda ve kendi aile fertlerimizle yapmıştık. Mütevazı imkânlarla mütevazı bir deneme olmuştu. Trabzon ve Rize İlahiyat Fakültesi dekanlarının ilgisi ve desteği de bizi motive etmişti...

Trabzon/Hamzalı'daki Arapça Dil Kampları 3 yıl peş peşe devam etmiş ve her sene tecrübemize yeni tecrübeler katarak projemizi geliştirme imkânı bulmuştuk...

Amatör imkânlarla profesyonel iş yapabilecek zemin oluşmuş; ilgi ve alaka istediğimiz noktaya gelmiş; seçerek talebe alabilme imkânına kavuşmuştuk...

Bu süreçte yaşadığımız en büyük sıkıntı, ekibimizde yer alan kızlarımızın evli olması, iki ay evlerinden ve eşlerinden uzak kalmak zorunda kalmaları idi. Küçük çocuklarını yanlarına almak zorunda olmaları da işimizin zorluk ve sıkıntısını artırıyordu. İşin başında, Trabzon'da bu işi en fazla üç yıl sürdürme niyetimiz vardı; hamdolsun bu hedefi gerçekleştirdikten sonra, ara verme kararı almıştık...

2015 Yılında Arapça Dil Kampı yapmayacaktık; ekibimizi oluşturan 5 kızıma böyle vadedip söylemişim...

Kamplarımızı internet üzerinden takip ederek öğrenmiş olan Balıkesirli bir bayan beni aradı ve 2015 yılı Arapça Dil Kampını Balıkesir'de yapalım teklifinde bulundu. Hayır demek yerine nezaketen, kamp için binanın fiziki şartlarından tutunda diğer gerekli olan şartların hepsini anlatarak işin zorluğunu hissettirip olamayacağını kendisine izah etmeye çalıştım...

Gülçin Hanım her söylediğime bir çözüm bulup beni ikna etmekte ısrarcı oldu. En sonunda büyük kızımın resmî görevi olduğunu, Balıkesir'e görevlendirme olmadan gelemeyeceğini söyledim; onu da yaptırabileceğini söyleyince bize söyleyecek söz bırakmadı. Mecburen Balıkesir'e gidip binanın fiziki şartlarını baktık. Alternatif başka bir bina da hazırlamışlardı. Fiziki şartların da yeterli olduğunu görünce Gülçin Hanım'ın fendi bizi yenmiş oldu. Niyet değiştirip kızlarımızın da olurlarını alarak o sene Arapça Dil Kampını Balıkesir'de yaptık. Bizi ağırlamakta hiç kusur etmediler; isteklerimizi imkânları nispetinde yerine getirerek huzurlu bir dil kampı yapmış olduk...

Gülçin Hanım'ın azimli ve kararlı tavrı olmayacakları oldurmuştu. Kamplarımızın uygulama sorumlusu olan büyük kızımı Balıkesir'e görevle göndertme işlemi de dâhil, bize söylenenleri yerine getirmiş olan Gülçin hanım ve Hasan Baba vakfının, Arapça Dil Kampı'nı devam ettirmemiz konusunda, hafızamızda böyle güzel bir hatırası var...

2016 yılında ise, Düzce İlahiyat öğretim üyesi Doç.Dr.Arif Aytekin Hoca'nın istek ve gayreti ile, Düzce'de bizim, proje uygulama desteğimizle, yapmaya çalıştığımız Arapça Dil Kampı ise, bizim için farklı bir tecrübe yaşama vesilesi oldu.

Üsküdar Tenzile Erdoğan Anadolu İmam Hatip Lisesi, bir proje Okulu olarak talep ettiği uygulamayı, kızımın fiili görev ve desteği ile bir eğitim yılı sürdürdük. Bizim bırakmak istememiz, anlattığım bu sebeplerle mümkün olmadı fakat İstanbul'a, evimize yakın bir yerde uygulama yapma fırsatı bulmamız işimizi biraz kolaylaştırmış oldu...

Bu gelişmeler bizim için yeni bir başlangıç olduğu kadar, bu işten kopamayacağımızı da bize kabul ettirmiş oldu...

Bu arada, Çengelköy'deki evimizin bahçesine bitişik olan yükseköğretim kız öğrenci yurdunun boş olması dikkatimizi çekti; araştırdık fakat kesin bir bilgiye ulaşamadık.

Bir müddet sonra yeğenim bu yurdun ÖNDER'e (İmam Hatip Liseleri Derneği) tahsis edildiğini, işletmek için bir arayış içerisinde olduklarını söyledi. Bizden de onlara bahsetti.

Önder'de görev yapan yakın arkadaşlarım vasıtası ile konuyu görüşüp müzakere ederek anlaştık ve bir protokol imzaladık...

2016-2017 yılı sömestre tatilinde kısa süreli (21 gün) bir dil kampı yaparak işe başladık. Çok kısa bir süre içinde yapmak zorunda kaldığımız bu Kampı başarı ile tamamlayınca, yurdu fonksiyonel olarak kullanmak, **ilahiyat öğrencileri için dil yurdu haline dönüştürmek** düşüncesi ile yeni bir uygulama başlattık. Burada kalan öğrenciler, yurt içinde Türkçe konuşmıyor; bütün aktivitelerini Arapça yapmak, yaşamak zorunda kalıyordu. Yurt içinde öğrenciler telefonlarını kullanmıyor; kendi aralarında Arapça konuştukları gibi diğer bütün kurallara da uyuyorlardı. İleride, Fıkıh, Tefsir, Hadis, Gramer gibi ihtisas derslerinin okutulması ile ilgili planlar da yaptık. Bir dönem yurttaki kalan öğrenciler bu uygulamadan kısmen de olsa istifade ettiler.

2017 Haziran ayı başında yurdu 45 Günlük Arapça Dil Kampı için hazırlayıp amatör imkânlarla profesyonel ve başarılı bir dil kampı yaptık. Bu dönem içinde ÖNDER maddi imkânlarının ve ekibinin yetersizliği sebebi ile bize zikre değer bir destek ve katkı sağlayamadı. Giderlerin çoğunu şahsi imkânlarımızla karşıladığımız için tahammül gücümüz zayıfladı. Eğitim ekibimiz değişik işlerle meşgul olup uğraşması sebebi ile stresli bir yorgunluk yaşadık...

2017-2018 öğretim yılının başlaması yaklaşınca, ÖNDER, yurdu dolduramam ve maddi külfet yaşarım endişesi ile planlanan projeye uygun talebe almak yerine, müracaat eden her öğrenciyi yurda almayı tercih etti.

Artık yurt sıradan bir öğrenci yurdu olmuş fakat beklenen ve istenen sayıda öğrenci de bulamamışlardı...

Dil yurdu olma özelliğini korumak istemiş olsalar da, karışık öğrenci almış ve önceden bilgilendirme yapmamış oldukları için kabul görmemişti. Bu durumda bizim yapacak bir şeyimiz kalmadığını görünce, sadece yaz aylarında 45 günlük Arapça Dil Kamplarını sürdürmeyi düşünmüştük. Nitekim 2018 yılı 25 Haziran - 11 Ağustos tarihleri arasında Arapça Dil Kampı duyurumuz yoğun ilgi görmüş; 75 kişilik kontenjan için 132 kişi müracaat etmişti. Hazırlık ödevi sonunda, yaptığımız değerlendirme ve mülakatlarla bu sayıyı 84 kişiye indirebilmiştik. Çok huzurlu ve başarılı bu kamp sürecinde, 15-20 kişilik eğitim ekibimiz, Üsküdar Belediyesinin

ihtiyaç ve isteklerimizi karşılamak konusundaki yardım ve desteği dışında, yurdun idari ekibinden gerekli ilgi ve desteği bulamadığımız gibi, sistemin işleyişi bakımından engel sayılabilecek tutum ve davranışları da olunca, sürtüşme olmaması için kendi eğitim ekibimize fren olup baskı yapmak zorunda kaldım. Bu durum bizim ekibimizi bunaltmış oldu...

ÖNDER'den Sabri Otağ ve Mustafa Taktak kardeşimiz haricinde konu ile yakından ilgilenen olmadığı gibi, yaptığımızı merak edip ziyaretimize gelerek fiilen uygulamamızı müşahade eden veya hal hatır soran da çıkmadı; uygulamanın değişik külfet ve sıkıntıları büyük ölçüde bizim omuzlarımızda kaldı. Ekibimizin hanımlardan oluştuğunu, bizim ilgilenmemizin de amatörce, her hangi bir karşılık bekleyip almadan sürdürdüğünü dikkate alırsak, hanımlara gereğinden fazla yüklendiğimizi anlamak zor olmaz...

İşte bu sebeple, anne şefkati ile disiplin uygulamasını becerip sağlayacak, gecesini gündüzünü bu işe ayıracak bayan yönetici, yönetmen ve idareciler bulma zorluğu ortaya çıktı. Üçayak üzerine yürüyen proje uygulama sistemimizin, birinci ayağı bilgi birikim ve tecrübe, ikinci ayağı disiplin ve üçüncü ayağı da fedakarlıktı. İşimizle ilgili bilgi ve tecrübesi olan, disiplinli ve fedakâr bir ekip bulma engelini aşmadan yahut eski ekibi devam etmeye ikna etmeden, 2019 yılında **Arapça Dil Kampı yapamayacağımızı anlamış olduk...**

Oysa bizim Umut ve beklentimiz, ilgili ve imkân sahibi resmî kurum ve kuruluşlar yanında vakıf ve derneklerin bu güzel ve başarılı projeye sahip çıkıp destek olmaları ve kurumsal hale dönüşmesine katkı sağlamaları idi; henüz böyle bir imkân bulamadık. **Balıkesir'deki Gülçin Hanımların benzerlerini buluncaya kadar ara vermek zorundayız...**

Belki bir gün ilgili, yetkili ve imkan sahibi idarecilerimiz projemizi görür; yardımcı olurlarsa bıraktığımız yerden devam etme imkanı bulabiliriz..?

Biliyorsunuz biz, Amerika ve Avrupa keşfetmeden, kendi insanımızın ürettiği yerli projelerin değerini anlayıp keşfedemiyoruz...

Son yıllarda Cumhurbaşkanımızın gayret ve azmi ile keşfedip işaret ettiği konularla ilgilenenlerin varlığını da inkâr etmeyelim. Bu şanslı kişi ve projeler arasına bizim girmemiz, en azından şimdilik, zor görünüyor...

Bu zaruri açıklamamızın sonunda, başarılı uygulamamızda en ciddi pay sahibi olan ve bize güvenip söylediklerimize inanarak, kamp kural ve disiplinine uyan, gayretleri ile başarı grafiğimizi yükselten öğrenci kızlarımız ve bayan hocalarımıza özellikle teşekkür ediyoruz.

Görelim Mevla'm neyler, neylerse güzel eyler diyerek, hepinizi Allah'a emanet ediyorum.
12/12/2018 İst.

Ahmet Ziya İbrahimoglu